

Arrest

nr. 249 979 van 25 februari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANGOIDSENHOVEN
Interleuvenlaan 62
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Jemenitische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 6 juli 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 december 2020.

Gelet op de beschikking van 21 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat E. VANGOIDSENHOVEN, en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegrondheid

1.1. In een enig middel voeren verzoekers onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 19 november 2020 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. Er werd vastgesteld dat het eerste middel gegrond lijkt voor zover de schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt opgeworpen. In hun eerste middel wijzen verzoekers er onder meer op dat ze in hun aanvraag om verblijfsmachtiging hebben uiteengezet dat er in Jemen, hun land van herkomst, geen gepaste medische zorgen bestaan voor de aandoening van hun zoon. De bestreden beslissing steunt op een advies van de arts-adviseur waarbij de aanvraag van verzoekers om medische regularisatie (enkel) wordt getoetst ten aanzien van het land dat verantwoordelijk was voor de behandeling van hun verzoek om internationale bescherming, met name Kroatië. Echter, nu de verantwoordelijkheid voor verzoekers' verzoek om internationale bescherming bij België ligt, waarop verzoekers ook wijzen in hun verzoekschrift, kunnen ze worden gevolgd in hun betoog, aldus de beschikking, dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden doordat ze niet is nagegaan of de gepaste medische zorgen voor de aandoening van hun zoon beschikbaar en toegankelijk zijn in Jemen, wat hun land van herkomst is.

1.3. Verweerder richt op 7 december 2020 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verweerder kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verweerder ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota met opmerkingen, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2021 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verwerende partij licht toe dat zij heeft gevraagd om te worden gehoord omdat haar in de beschikking wordt verweten onvoldoende rekening te hebben gehouden met elementen waarvan zij niet op de hoogte kon zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, namelijk het gegeven dat de Belgische autoriteiten – ingevolge het verstrijken van de overdrachtstermijn onder de Dublin III-verordening – verantwoordelijk zouden worden voor het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen en dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als gevolg hiervan diende te beoordelen ten aanzien van het herkomstland Jemen en niet ten aanzien van Kroatië. Zij verwijst naar een arrest van de Raad van State, waarvan de voorzitter stelt het te kennen maar ook nog een andere uitspraak van de Raad van State en deze in het beraad te zullen betrekken. De verzoekende partijen stellen enkel dat zij om een beoordeling van de door hen ingeroepen medische elementen ten aanzien van hun herkomstland Jemen hebben verzocht”.

1.5. Een oplistijng van feiten kan een en ander verduidelijken in deze kwestie:

- 12 november 2019: verzoekers dienen een verzoek om internationale bescherming in;
- 19 december 2019: de Belgische autoriteiten richten een terugnameverzoek aan de Kroatische instanties op grond van artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening;
- 6 januari 2020: de Kroatische autoriteiten stemmen in met het verzoek tot terugname;
- 7 januari 2020: de Dienst Vreemdelingenzaken treft beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 quater);
- 11 februari 2020: verzoekers dienen een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet;
- 31 maart 2020: de Dienst Vreemdelingenzaken treft de bestreden beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard; deze beslissing steunt op een advies van de arts-adviseur van 10/3/2020 waarin hij stelt: *“Betrokkene is afkomstig van Jemen, maar het land*

van terugname (Dublin) is Kroatië. De beschikbaarheid voor de medische zorgen wordt dus nagegaan voor Kroatië”; ook voor wat de toegankelijkheid betreft, werd deze onderzocht voor Kroatië; de betrokken beslissing wordt betekend op 10 juni 2020;

- 7 juli 2020: de termijn voor overdracht aan Kroatische autoriteiten verstrijkt;

- 10 juli 2020: het thans voorliggend beroep tegen voormelde beslissing van 31 maart 2020 wordt ingediend;

- 10 september 2020: beschikking van de Raad op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet waarin wordt gesteld dat het belang bij het beroep gericht tegen de bijlagen 26quater van 7 januari 2020 is teloorgegaan, aangezien de termijn voor overdracht aan de Kroatische autoriteiten is verstreken;

- 29 oktober 2020: bij gebrek aan een verzoek tot horen ingediend door partijen wordt het beroep tegen de bijlagen 26quater verworpen bij arrest nr. 243 334.

1.6. Op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing is het inderdaad zo dat de Kroatische autoriteiten het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten hadden ingewilligd, maar de verwerende partij kon op grond van dit element alleen niet de absolute zekerheid hebben dat verzoekers daadwerkelijk aan de Kroatische autoriteiten zouden worden overgedragen en dat Kroatië dus kon worden beschouwd als land van verblijf in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit wordt aangetoond door het – weliswaar na de bestreden beslissing tot stand gekomen – feit dat verzoekers’ verzoeken tot internationale bescherming ondertussen worden behandeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omdat de termijn voor overdracht aan de Kroatische autoriteiten is verstreken.

1.7. Doordat de verwerende partij ervoor opteert om de door verzoekers ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen exclusief te behandelen in het licht van de situatie in Kroatië en niet ook in het licht van de door verzoekers in deze aanvraag aangehaalde situatie in hun land van herkomst, Jemen, is de verwerende partij tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht (cf. RvV 29 juli 2020, nr. 239 137 en RvS 10 november 2020, nr. 14.039 (c), beschikking waarbij het beroep tegen voormeld arrest niet toelaatbaar werd verklaard). In de beschikking van de Raad van State kan worden gelezen: *“Le Conseil du contentieux des étrangers n’annule pas l’acte administratif litigieux sur la base d’éléments postérieurs à celui-ci dont le requérant ne pouvait avoir connaissance au moment de décider. Il juge que l’acte attaque est insuffisamment motivé quant à la disponibilité et l’accessibilité des soins nécessaires dans le pays d’origine, que la partie adverse contestait pourtant expressément dans sa demande d’autorisation de séjour, et alors qu’au jour de la prise de l’acte attaque, malgré l’acceptation précitée des autorités italiennes, le requérant ne pouvait avoir « une certitude absolue » de l’effectivité d’un transfert vers l’Italie. Le premier moyen manque manifestement en fait.”*

1.8. In de nota met opmerkingen werd gesteld: *“Volledigheidshalve laat verweerder gelden dat de arts-adviseur terecht heeft geoordeeld dat Kroatië het land van verblijf is voor de verzoekende partij. Verweerder merkt op dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Kroatië. Om die reden werd een verzoek tot overname gericht aan de Kroatische autoriteiten, die zich op 06.01.2020 uitdrukkelijk akkoord hebben verklaard met de terugname van de verzoekende partij. Kroatië is derhalve de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij (gegeven waarmee ze uitdrukkelijk hebben ingestemd). De arts-adviseur ging derhalve geheel terecht na of de medische zorgen en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kroatië. Om die reden kan de verzoekende partij niet worden gevolgd alwaar zij voorhoudt dat de medische behandeling niet beschikbaar en toegankelijk is in Jemen.”* Bij zijn verzoek tot horen benadrukte verweerder zoals gezegd dat hem niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing.

1.9. Dit alles kan geen afbreuk doen aan het gestelde in de punten 1.6 en 1.7. Dit geldt ook voor het arrest van de Raad van State van 14 januari 2021 met nr. 249.487 waarnaar verweerder bij zijn verzoek tot horen verwijst. Het betreft immers een andere feitelijke situatie: de verzoekende partij van Kameroense origine had een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ingediend in België, had een (niet verlengde) permanente verblijfstitel voor Italië gevoegd bij haar aanvraag en gesteld dat ze niet kon terugkeren naar Italië omwille van medische redenen. De Raad van State casseerde het arrest van de Raad dat de beslissing van verweerder had vernietigd omdat hij de medische aanvraag niet had beoordeeld in het licht van de situatie in Kameroen. In haar aanvraag om verblijfsmachtiging had de verzoekende partij immers niet gesteld dat Italië niet kon worden beschouwd als land van verblijf noch dat ze haar verblijfsrecht in Italië was verloren, aldus de Raad van State.

1.10. De beschikking blijft dan ook overeind in haar conclusie. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben in hun eerste middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 31 maart 2020 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA